

hvert annat år, på det att simprofven må kunna fördelas på två år.

Glädjande är det i sanning, att sålunda följa simkonstens utbredning under de förflutna femtio åren, och fulla skäl torde vi derföre hafva, att med denna vår enkla fest gemensamt fröjda oss öfver de så lyckligt uppfyllda förhoppningarne. Ty en bland människovännens varmaste önskningar är väl den, att se det unga släktet tillväxa i helsa och kraft, att bevittna ungdomens lefnadsfriska mod och glada förhoppningar, samt att erfara de välsignelserika följderna af en uppfostran, som lika afser själens och kroppens harmoniska utveckling. Om simkonsten, i likhet med gymnastiken, blir obligatorisk i våra skolor, och om de fosterländske, unge män, hvilka på ett sådant utmärkt sätt förstått att väcka hågen för ordnade kroppsrörelser, icke förtrötts utan fullfölja sin ädla kallelse, så att gymnastikföreningar, efter mönstret af dem vi nu ega, må uppstå öfver hela landet; så tviflar jag icke, att dessa önskningar i en ej aflägsen framtid skola uppfyllas.

Mätte dessa leende framtidsbilder aldrig förblekna! Må kommande släkten med hugstore män och värdiga qvinnor förstumma det tanklösa talet om svenska folkets sjunkande fysiska kraft! Och må fosterlandet aldrig sakna idoge arbetare under fredens värf och, om ofred kommer, starka armar och modiga bröst till dess försvar!!»

Efter talets slut vände sig Promotor till de tvänne närvarande jubelmagistrarne, Expeditionssekreteraren m. m. W. v. Printzencreutz och Kon-